

lige indtil fælles Kassebeholdning og den Stilling, hvori den fælles Finantsminister stod til Rigsdagen, vilde man aldeles ikke betragte Afgjørelsen som naturlig og hensigtsmæssig, ja ikke engang som mulig. Det maa nu være en overordentlig stor Tilfredsstillelse for mig, at efterat en saa lang Tid er forløben, og efterat jeg har haft saa rig Leilighed til at komme tilbage til Betragtningen af disse forskellige Forhold, som man ofte har mindet mig om; og derved har givet mig Anledning til at drøfte paany, og efter at jeg er kommen i Besiddelse af mange Erfaringer med Hensyn til den Afgjørelse, som jeg dengang nødtvungen og i kort Tid, saamt under Indvirkning af mange udenfor liggende Betragtninger, maatte skrive til, har jeg ikke haft Grund til med Hensyn til noget væsentligt Punkt at ønske nogen anden Afgjørelse end den, der dengang blev truffen; men jeg har kun kunnet finde mig fuldkommen beroliget ved at have truffet en Afgjørelse, der i og for sig var hensigtsmæssig og naturlig. En anden ikke mindre Tilfredsstillelse er det at see, at næsten alle disse Anker ere lidt efter lidt gaaft forstummede, og jeg troer, at naar man endnu vil lade nogen Tid hengaae, vil endnu mere den Erfjendelse gjøre sig gjældende; at den dengang trafne Afgjørelse dog var den eneste naturlige Maade at ordne Sagen paa. Vi have jo i disse Dage seet den Kassebeholdningslov, der i sin Tid vakte saa store Betænkeligheder, gennemgaae en Behandling i denne Sal, uden at der er faldet noget eneste Ord, og det naagtet der nu er et Ministerium, som, hvis der var folkelige Ønsker tilstede for en Forandring i dette Forhold, ikke kunde antages for at være døvt for et saadant Ønske.

Hvad nu angaaer dette Punkt, da tillægger jeg mig ikke skynderlig Øre af dets Ordning, thi jeg tilstaaer, at jeg finder den saa simpel og naturlig, at det end ikke har kunnet falde mig ind, at den kan være anderledes. Jeg har derfor ikke uden Forindring kunnet see, hvorlænge det varede, inden man vilde indrømme dette. Det er imidlertid nu indrømmet og forlængst anerkjendt som en faststaaende Regel for Monarchiet, og det er sleet, ikke for at gjøre Concession imod mig og min Anskuelse af Forholdene,

men kun fordi man deri faae de meest betryggende Former, den Maade, hvorpaa man troede, at Sagen hensigtsmæssigt vilde være ordnet. Det Første, hvorefter der maa spørges ved en Fortolkning, er, om der kan findes Noget ud til Fordeel for den, som overhovedet gjør en Fremgangsmaade paa Basis af denne Fortolkning mulig. Det er den allerimpleste Fordring, man kan opstille. Men nu paastaaer jeg, at en Fortolkning som den foreliggende kunde neppe, naar den forfulgtes i sine Conseqventser, erkjendes for at være endda blot mulig. Den ærede Ordfører, som har den Fortjeneste at have bragt Spørgsmaalet frem, bestræbte sig rigtignok for nærmere at paavise, hvorledes man kunde tænke sig, at Sagen kunde gaae; men jeg tilstaaer, at ligesom der var adskilligt Andet, der var mig dunkelt i hans Foredrag, saaledes var især dette mig meget dunkelt, og jeg mistviler om, at det vil lykkes ham at gjøre det klart; der vil vistnok ved en nærmere Betragtning vise sig at være et meget væsentlig Omstændighed, som han ganske oversaae. Han sagde, at man maatte tænke sig en bestandig Overenskomst mellem den fælles Finantsminister og — han nævnte specielt — Kongerigets Indenrigsminister. Men han maa huske paa, at der ogsaa er andre Ministre, som der her bliver Tale om, og at man ikke kan have Opmærksomheden alene henvendt paa den ene, han nævnte. Der maatte altsaa være en Overenskomst tilstede imellem den fælles Finantsminister og disse andre Ministre for de forskellige Landsdele om, hvilke Tilflugt der maatte indredes til de forskellige Tider; thi det indrømmede han, at Tilfluddene maatte indredes, naar de forfaldt, naar det kun fastholdtes, at de først forfaldt, naar der var Brug for dem. Nu maa jeg bede bemærket, at disse Ministre, i hvis Bemyndigelse det iøvrigt slet ikke ligger at træffe afgjørende Bestemmelser for de respective Landsdele, maatte ialfald nogen Tid isorveien, som den ærede Ordfører ogsaa syntes at ville indrømme, faae at vide, hvad der krævedes i Tilflugt; men naar det skal see nogen Tid isorveien, saa kan det ikke være den virkelige Udgift, der bestemmes; det er soleklart. Vil man kjende den virkelige Udgift, der skal afholdes, saa kan man ikke bestemme den isorveien, thi det